

D. UMBERT

OLÍMPIC CIRCUS

Uns de freda i una de calenta
Tram a tram, els conductors pre-olímpics caminen (córrer és una utopia) per Barcelona. Fa quatre dies que el Cinturó del litoral té 900 metres més al Poblenou, que empalmen amb els dos quilòmetres i mig que ja funcionaven a la Vila Olímpica. Agafar l'autopista de Mataró evitant els carrers del Poblenou o accedir al centre de la ciutat des del Maresme, Badalona o Sant Adrià del Besòs és una nova alternativa. Per compensar, la Diagonal serà en obres uns mesos, cosa que confirma, de moment, que el màxim a què es pot aspirar és a una de freda i una de calenta.

ARXIU

Asil olímpic a la vela

La tradició ensenya que la vela era l'esport exiliat per excel·lència dels Jocs Olímpics. I Barcelona va optar per donar asil olímpic a aquesta competició en el nou port construït davant la Vila Olímpica amb caixes de formigó prefabricades. 335 embarcacions es disputaran les medalles en 10 categories, i seguir-ho diuen que serà fàcil des del Passeig Marítim. Com a novetats, un rècord de participació femenina i la retransmissió en directe de les proves amb cameres situades a terra, mar i aire.

¡Ai, si l'emperador Teodosi I aixequés el cap!

La història dels Jocs està farcida, entre molts altres ingredients, de frases cèlebres, o si més no oportunes. "Per organitzar uns Jocs no cal inventar la roda ni crear una nova hamburguesa, perquè la carn és sempre la mateixa, i l'únic que canvia és la salsa". Això és, si fa no fa, el que van escoltar els aspirants als Jocs d'Hivern de 1998 la setmana passada a la reunió del Comitè Internacional Olímpic (CIO). Deu anys després de l'arribada de Samaranch a l'organisme, la criatura ha crescut tant que els seus pares temen que se'ls escapi de les mans. Amb la paràbola de l'hamburguesa, el CIO vol dir que és ell qui té i ha de tenir la paella pel mànec, saecula saecularum. Atlanta ja ha rebut instruccions cautelars de no negociar els drets de televisió, quan els successors de Barcelona ja es refiaven d'augmentar en un 50% els 401 milions de dòlars que ingressa Barcelona de la NBC. La densitat de patrocinadors per metre quadrat batrà rècords olímpics al 92, i de fet ja ha calgut limitar el nombre de participants i el nombre de periodistes, perquè el circ olímpic té cada vegada més pretendents.

Barcelona pateix ja la síndrome d'aparador. El CIO li va atorgar el dret i l'obligació de lluir instal·lacions, lluir cerimònies, lluir hotels i lluir cinturons. I ara es troba negociant 5.000 places més o menys a l'Estadi, presentant el guió de la inauguració a examen d'esperit olímpic i lamentant que un aparador amb 3.500 milions de curiosos al davant és una temptació en què també ETA ha començat a caure.

Potser ha arribat el moment de deixar parlar la història.

Segons l'enciclopèdia que es tracti, cal buscar a la J de Jocs o a la O d'Olímpics. I si la reflexió s'ho val (com és el cas), millor serà descobrir la biblioteca de l'esport de la Generalitat (carrer de València, 3, a Barcelona) per comprovar que s'ha vessat molta tinta olímpica, des que el 776 a.C. als grecs els va donar per honorar Zeus donant voltes a l'estadi d'Olímpia. Per plantejar-ho de manera apocalíptica, cal

Barcelona pateix ja la síndrome d'aparador.

ARXIU

remarcar que els grecs van tardar 1.169 anys (del -776 al 393) a crear i destruir els Jocs, mentre que Atlanta'96 tot just celebrarà els primers cent anys del *remake* olímpic de l'era moderna, dissenyat a París a final del segle XIX pel baró de Coubertin. Els qui han escrit la història confirmen que no queda res per inventar. El CIO va aturar el conflicte entre les dues Corees fent uns Jocs a Seül fa un parell d'anys, però resulta que 500 anys abans de Crist els grecs ja tenien el sà costum d'establir unes treves d'un mes en els seus combats per millorar marques de pentatló o cursa de cavalls, cada quatre anys.

Per molt que els competidors de l'antiga Grècia jueassin a l'altar de Zeus que no cometrien cap frau, la seva ambició de rams d'olivera, estàtues i odes poètiques va acabar corrompent els Jocs. I un bon dia de l'any 393, l'emperador Teodosi I va clavar un cop de puny sobre la taula i va prohibir els Jocs com a símbol de paganisme. La incòg-

nita és saber què pensaria Teodosi I si aixequés el cap crallà a Montjuïc d'aquí a un parell d'anys.

Perquè les mateixes enciclopèdies que relaten aquests fets mantenen encara a la seva definició de Jocs Olímpics que aquests han d'excloure els atletes professionals, en record dels Jocs de l'antigor. I Carl Lewis, a qui ofereixen 400 milions per córrer 100 metres (i a sobre té la sort de ser *fill del vent* i traure's aquest jornal en menys de deu segons) no és precisament el símbol de l'amateurisme per excel·lència.

En aquest nou circ olímpic, al CIO li toca fer equilibris sobre una corda tensa i daurada. Mantenir ben encesa la flama comercial i no cremar-s'hi els dits. Eri gir-se en representants d'uns valors morals que la indústria olímpica fa incompatibles. Però els hereus de Coubertin controlen el galliner perquè no aparegui cap Teodosi I i els acusi de pagans.

Carles Capdevila